

Arrest

nr. 206 070 van 27 juni 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LEBOEUF
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 1 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DELGRANGE *loco* advocaat L. LEBOEUF en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 7 oktober 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 8 oktober 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 23 februari 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 18 mei 2016 en op 12 september 2017.

1.3. Op 31 oktober 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Arabier en bezit u de Syrische nationaliteit. U bent op 5 januari 1980 geboren in Aleppo, waar u ook steeds heeft gewoond. U bent gehuwd met A.(...) M.(...) en samen hebben jullie een dochter. U behaalde een diploma middelbare school. Na uw studies bent u gaan werken in de textielzaak van uw vader. Tussen maart 1999 en september 2001 deed u uw legerdienst in Latakia bij de marine.

Op 2 oktober 2012 kwamen er onbekende, gewapende mannen naar uw woning. U werd geblinddoekt en meegevoerd naar een plaats waar u in een kleine cel werd gezet. De mannen wilden losgeld van uw familie. Uw vader vroeg rond waar u was. Uiteindelijk zei een officier dat hij contacten had bij verschillende groeperingen en dat hij uw vader zou kunnen helpen met zijn zoektocht. Na navraag liet hij uw vader weten dat de ontvoerders 10.000 dollar losgeld eisten. Het gevraagde bedrag werd betaald en na achtentwintig dagen werd u vrijgelaten. Uw familie is nooit te weten gekomen wie er effectief achter uw ontvoering zat.

Na uw ontvoering was u bang om terug te keren naar huis en ging u samen met uw familie naar het huis van een vriend van uw vader in Daret Azzah in Rif Aleppo. De oppositie in Daret Azzah verweet uw familie de 10.000 dollar te hebben betaald en het regime op die manier te hebben gesteund. De situatie werd onhoudbaar en jullie besloten te vertrekken. Midden december 2012 verlieten jullie Syrië.

Eind december 2012 bereikten u, uw echtgenote, uw dochter en uw jongere broer B.(...), Bulgarije. Uw dochter was ziek. Jullie hielden een militair voertuig tegen en werden naar de Turks – Bulgaarse grens gevoerd. De Turken lieten verstaan dat jullie niet mochten terugkeren. Jullie werden naar een Bulgaars politiebureau gebracht en de volgende dag naar een gesloten centrum gestuurd in Lyubimetz. Jullie zagen zich genoodzaakt asiel te vragen in Bulgarije en besloten in afwachting van de beslissing van de Bulgaarse autoriteiten in te trekken bij uw broer A.(...) H.(...) die is gehuwd met een Bulgaarse en ongeveer twintig jaar in Plovdiv woont. Uw broer heeft er een kledingzaak maar bleek geen werk te hebben voor u. Hij betaalde wel alle kosten voor uw gezin, wat begon te wegen op jullie relatie. Jullie kregen ruzie. Na negen maanden besloot u naar Sofia te verhuizen, waar u hoopte meer kans te hebben om werk te vinden. Ondertussen verkregen jullie op 19 november 2013 het subsidiaire beschermingsstatuut. In Sofia huurde u samen met een ander Syrisch gezin een appartement. U zocht werk in de hoofdstad maar opnieuw zonder resultaat. Uw vader stuurde u maandelijks 200 dollar vanuit Turkije. U begreep dat uw economische situatie niet beter zou worden als u in Bulgarije zou blijven en daarnaast kreeg uw vrouw meermaals opmerkingen over haar hoofddoek. Ook zij wilde het land verlaten. Nadat jullie Bulgaarse verblijfskaarten en paspoorten hadden bekomen, vroeg u visums aan voor Turkije. U wilde met uw gezin terugkeren naar Turkije en kijken of het daar beter zou zijn om te leven. Jullie verlieten Bulgarije in september 2014.

Ook de situatie in Turkije bleek niet gemakkelijk te zijn. Na een maand verlieten u, uw vrouw en dochter Turkije met nog geldige visums en keerden jullie terug naar Bulgarije. Jullie verbleven er in het huis van een Bulgaarse vriendin in Troyan. Na een maand reisden jullie illegaal naar Griekenland. Jullie werden echter opgepakt en teruggestuurd naar Bulgarije. U begreep dat u geen kant op kon en besloot Bulgarije definitief te verlaten. U en uw gezin keerden terug naar Turkije. Het leven daar was niet stabiel, het was er moeilijk om werk te vinden en op een gegeven moment waren jullie bang dat de Turken de Syrische vluchtelingen zouden terugsturen.

Op 20 september 2015 verliet u wederom Turkije, ditmaal alleen. Uw echtgenote en dochter bleven achter bij uw ouders in Edirne, waar ze vandaag nog steeds verblijven. Via Griekenland, de Balkanroute, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland bereikte u België, waar u op 8 oktober 2015 een asielaanvraag indiende. U zegt niet te kunnen terugkeren naar Bulgarije omdat het leven daar moeilijk is zonder werk en uw vrouw nooit zou willen meegaan door de slechte ervaringen die ze heeft gekend als moslima in Bulgarije. Bovendien zijn jullie Bulgaarse verblijfsdocumenten verlopen.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw Syrisch paspoort, uw rijbewijs, uw legerboekje en documenten uitgereikt door de Griekse, Macedonische en Servische autoriteiten tijdens uw reisweg. Via e-mail bezorgde uw advocaat het CGVS foto's van de Bulgaarse paspoorten van u, uw echtgenote en dochter en de Bulgaarse verblijfskaarten van u en uw echtgenote.

B. Motivering

Op grond van uw verklaringen en de stukken in uw administratief dossier blijkt dat u op 19 november 2013 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in Bulgarije.

In overeenstemming met artikel 48/5, § 4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is er geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Volgens het tweede lid van datzelfde artikel kan een land worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of wanneer de asielzoeker anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.

In het licht van het EU-asielacquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt namelijk een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die subsidiaire bescherming werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken.

Uit voorgaande volgt een vermoeden dat u, als subsidiair beschermde in Bulgarije, er geen gegronde vrees voor vervolging hebt noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, dat u er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet, dat aan uw beschermingsstatus een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen, dat uw levensstandaard er niet kan worden aangemerkt als onmenselijk of vernederend, evenals dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

Wat betreft de algemene omstandigheden in Bulgarije, erkent het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op grond van de landeninformatie waarover het beschikt, en waarvan bijlage als kopie in het administratief dossier is gevoegd (COI Focus, BULGARIE – Situation des étrangers ayant obtenu un statut de protection, d.d. 14 april 2016), dat de situatie voor personen die er de subsidiaire beschermingsstatus hebben verkregen moeilijk is, dat veiligheidsincidenten van xenofobe of racistische inslag of moeilijkheden van discriminatoire aard mogelijk zijn, evenals dat de toegang tot bepaalde voorzieningen problematisch kan zijn. Uit deze landeninformatie blijkt echter niet dat de situatie van aard is om te besluiten dat het loutere toebehoren tot deze groep van personen met subsidiaire bescherming systematisch zou resulteren in daden van vervolging of blootstelling aan een mensenwaardige of vernederende behandeling.

Bovendien moet er aan worden herinnerd dat bij de beoordeling van de situatie van personen die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend in Bulgarije betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Bulgaarse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die de vluchtelingenstatus werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan erkende vluchtelingen rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met de vaststelling dat uit hogergenoemde landeninformatie duidelijk blijkt dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Bulgaarse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling.

Bovendien moet worden opgemerkt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM), met name wat asielzoekers betreft, reeds oordeelde dat socio-economische of humanitaire omstandigheden slechts relevant zijn wanneer de omstandigheden waarvan sprake als dusdanig kunnen worden aangemerkt als een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socioeconomische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76). Dit principe geldt zodoende a fortiori in uw geval, aangezien u de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend in Bulgarije en hier, zoals hoger vermeld, de nodige verplichtingen uit volgen voor de lidstaat in kwestie.

Naar analogie kan eveneens worden verwezen naar twee uitspraken van het Mensenrechtencomité van de Verenigde Naties, dat recent standpunt heeft ingenomen over een mogelijke schending van artikel 7 van het Internationaal verdrag van 19 december 1966 inzake burgerrechten en politieke rechten (BUPO) (verbod op foltering en wrede, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing) in enkele gevallen waarin Denemarken oordeelde dat Syriërs met een vluchtelingenstatus in Bulgarije naar dit "eerste land van asiel" konden worden teruggeleid.

Uit beide uitspraken, i.c. communicatie nr. 2569/2015 d.d. 16 december 2016, B.M.I. en N.A.K. / Denemarken, § § 8.6, 8.7, 9 en communicatie nr. 2608/2015 d.d. 29 december 2016, R.A.A. en Z.M. / Denemarken, § § 7.8 en 7.9, kan worden afgeleid dat het comité in beginsel niet aanvaardt dat de algemene landeninformatie, die sinds enkele jaren een gelijkaardige situatie in Bulgarije beschrijft, volstaat om te besluiten tot zulk een schending, maar bij de beoordeling vooral ook aandacht besteedt aan en nadruk legt op de individuele omstandigheden en het persoonlijk wedervaren van de betrokkene, evenals concrete aanwijzingen van een bijzondere kwetsbaarheid.

Gelet op wat voorafgaat, is het duidelijk dat uw individuele situatie en persoonlijke ervaringen in Bulgarije van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van uw aanvraag, waar het aan u toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat u zich kan beroepen op de bescherming die u in Bulgarije verleend werd, te weerleggen.

Echter, in voorliggend geval kan, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, worden vastgesteld dat u persoonlijk niet concreet aannemelijk hebt gemaakt dat de bescherming die u in Bulgarije verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat u een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Bulgarije.

Uit uw verklaringen afgelegd tijdens het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal d.d. 12 september 2017, waarbij u specifiek bevraagd werd met betrekking tot uw persoonlijke situatie en omstandigheden in Bulgarije en waarbij u in de gelegenheid werd gesteld om de nodige elementen aan te reiken, blijkt immers dat u, die van eind december 2012 tot september 2014 en nadien nogmaals een maand in Bulgarije verbleven hebt, niet concreet hebt kunnen aantonen dat u daadwerkelijk verhinderd was om er in uw elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Bovendien hebt u evenmin op concrete wijze aannemelijk gemaakt dat u er moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking hebt gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade, en kunnen er in uw hoofdte geen indicaties van enige bijzondere kwetsbaarheid worden ontwaard.

Immers, u verklaarde dat u verkoos om in Bulgarije niet in een opvangcentrum te verblijven maar met uw vrouw en dochter in te trekken bij uw broer die ongeveer twintig jaar woont en werkt in Plovdiv en is gehuwd met een Bulgaarse vrouw (gehoorverslag CGVS, d.d. 12/09/2017, p.5). Volgens uw verklaringen onderhield hij uw gezin de negen maanden dat jullie bij hem woonden (gehoorverslag CGVS, d.d. 12/09/2017, p.5-6). U stelde dat uw jongere broer, B.(...), eveneens bij A.(...) inwoonde (gehoorverslag CGVS, d.d. 12/09/2017, p.8). U merkte op dat u en uw broers sinds 2014 geen contact meer met elkaar hebben omdat uw verblijf bij A.(...) in ruzie eindigde (gehoorverslag CGVS, d.d. 12/09/2017, p.6 en p.8). Hoe dan ook wijzen uw verklaringen op een familiaal netwerk in Bulgarije. Bij

uw één maand durende terugkeer naar Bulgarije, kon u bovendien in het huis van een Bulgaarse vriendin verblijven (gehoorverslag CGVS, d.d. 12/09/2017, p.9). De periode dat jullie in Sofia woonden, huurde u samen met een ander gezin een appartement (gehoorverslag CGVS, d.d. 12/09/2017, p.6), wat erop wijst dat u toegang had tot huisvesting in Bulgarije.

Volgens uw verklaringen is het voor u en uw gezin geen optie om terug te keren naar Bulgarije daar er geen werk is (gehoorverslag CGVS, d.d. 12/09/2017, p.11). Wat betreft uw zoektocht naar werk in Plovdiv en Sofia, dient er opgemerkt te worden dat u enkel werk zocht via uw broer, Arabische vrienden en de paar Bulgaren die u er kende (gehoorverslag CGVS, d.d. 12/09/2017, p.10). U verklaarde dat het in het algemeen moeilijk is om werk te vinden in Bulgarije, ook voor de Bulgaren (gehoorverslag CGVS, d.d. 12/09/2017, p.5-6). Gevraagd of u af en toe ergens ging klussen bijvoorbeeld, antwoordde u negatief en voegde daaraan toe dat het leven zelf in Bulgarije niet zo duur is (gehoorverslag CGVS, d.d. 12/09/2017, p.6). U werd achtereenvolgens onderhouden door uw broer en uw vader die u geld stuurde vanuit Turkije (gehoorverslag CGVS, d.d. 12/09/2017, p.5-6). Nergens blijkt uit dat u geen toegang had tot de arbeidsmarkt in Bulgarije.

Gevraagd naar geldelijke steun van de Bulgaarse staat, antwoordde u dat asielzoekers die in een opvangcentrum verblijven, wel 35 lev (wat overeenkomt met ongeveer 18 euro) per maand ontvangen en dat je – na toekenning van een verblijfsstatus – 5 lev (wat overeenkomt met ongeveer 2,5 euro) krijgt voor vervoerskosten als je een taalcursus volgt maar dat jullie geen Bulgaars hebben gestudeerd daar jullie Bulgarije vroegtijdig hebben verlaten (gehoorverslag CGVS, d.d. 12/09/2017, p.7 en p.9-10). U stelde dat uw dochter niet naar school ging in Bulgarije omdat ze te jong was (gehoorverslag CGVS, d.d. 12/09/2017, p.11). U verklaarde dat het onderwijs daar betalend is voor kinderen onder de zes jaar, maar dat onderwijs voor kinderen boven de zes jaar in Bulgarije wel gratis is, voor zover u het weet (gehoorverslag CGVS, d.d. 12/09/2017, p.11). Aldus blijkt uit bovenstaande vaststellingen dat uw rechten inzake onderwijs, sociale voorzieningen en integratievoorzieningen eveneens werden gerespecteerd.

Voorts stelde u dat jullie behalve omwille van economische redenen, Bulgarije ook hebben verlaten omdat de Bulgaren racistisch zijn ten opzichte van vrouwen met een hoofddoek (gehoorverslag CGVS, d.d. 12/09/2017, p.7 en p.11). U stelde expliciet dat u persoonlijk geen problemen heeft gekend in Bulgarije en dat niemand u heeft beledigd maar dat uw vrouw er wel slechte ervaringen heeft gehad (gehoorverslag CGVS, d.d. 12/09/2017, p.7). Volgens uw verklaringen werd uw vrouw regelmatig aangesproken en beledigd omwille van het dragen van een hoofddoek (gehoorverslag CGVS, d.d. 12/09/2017, p.7). U stelde dat jullie in de zomer eens aan het wandelen waren en dat iemand tegen haar zei dat ze wel gek moest zijn om zo iets te dragen, refererend naar haar hoofddoek (gehoorverslag CGVS, d.d. 12/09/2017, p.7). Gevraagd naar andere incidenten waarbij uw vrouw werd beledigd, antwoordde u dat u geen andere gevallen kan aanhalen maar dat ze in haar religie en als Arabische vrouw werd beledigd (gehoorverslag CGVS, d.d. 12/09/2017, p.10). Doorgevraagd wat er dan concreet werd gezegd aan haar, stelde u dat u een keer bij haar was toen een Bulgaar iets zei als “de islam lijkt op het toilet in de gevangenissen” (gehoorverslag CGVS, d.d. 12/09/2017, p.10). Aangemoedigd om verder te vertellen over de problemen die uw vrouw heeft gekend in Bulgarije, repliceerde u dat u persoonlijk niets heeft meegemaakt en dat uw vrouw gewoon raar werd bekeken als ze op straat liep (gehoorverslag CGVS, d.d. 12/09/2017, p.10). U haalde één incident aan waarbij uw vrouw en dochter op weg waren naar een winkel en er een auto op de stoep begon te rijden in hun richting en vervolgens weer de straat opreed (gehoorverslag CGVS, d.d. 12/09/2017, p.7). Hierbij dient er evenwel opgemerkt te worden dat niet geweten is, wie de chauffeur was, waarom die persoon dat deed en wat zijn intenties waren (gehoorverslag CGVS, d.d. 12/09/2017, p.7). U refereerde verder nog naar de extreemrechtse partij Ataka maar stelde dat u en uw gezin er nooit mee in aanraking zijn gekomen (gehoorverslag CGVS, d.d. 12/09/2017, p.7). Gezien bovenstaande vaststellingen, kunnen de door u beschreven situaties niet worden beschouwd als daden van vervolging of ernstige schade.

Wat betreft uw verklaring dat jullie Bulgaarse verblijfskaarten niet langer geldig zijn en dat jullie daarom niet zouden kunnen terugkeren naar Bulgarije (gehoorverslag CGVS, d.d. 12/09/2017, p.11), dient er opgemerkt te worden dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de zogenaamde vluchtelingen- dan wel subsidiaire beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitels anderzijds. Het onderscheid tussen de zogenaamde vluchtelingen- dan wel subsidiaire beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitels anderzijds vindt weerklank in het vigerende EU-acquis, waar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor

personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze Richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn, is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd, cf. art. 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn. Aldus zijn de door u neergelegde verblijfsdocumenten die op basis van de beschermingsstatus zijn afgeleverd, vervallen maar kan op grond van de elementen in het dossier (zie ook de informatie afkomstig van de Dublin Unit van de State Agency for Refugees in Bulgarije waaruit blijkt dat u op 19 november 2013 de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend in Bulgarije) genoegzaam worden aangenomen dat de beschermingsstatus die u werd toegekend nog steeds geldig is. Het Commissariaat-generaal beschikt niet over concrete aanwijzingen waaruit het tegendeel zou kunnen blijken, en u reikt evenmin concrete of verifieerbare elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat er zich in uw hoofde een andere conclusie opdringt, noch toont u anderszins aan dat u zich op grond van uw geldig beschermingsstatuut in Bulgarije niet in regel zou kunnen stellen door het vernieuwen of verlengen van uw verblijfsdocument (naar analogie, cf. RvV 30 maart 2017, nr. 184 89).

Gelet op voorgaande, hebt u geen elementen aangehaald waaruit blijkt dat u zich in Bulgarije niet langer kunt beroepen op de daar verleende bescherming wegens het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Het Commissariaat-generaal onderscheidt voor het overige geen concrete elementen waaruit kan blijken dat u verhinderd zou zijn om zich terug naar Bulgarije te begeven en zich toegang te verschaffen tot het grondgebied, rekening houdende met uw geldige Bulgaarse verblijfsstatus, zoals blijkt uit uw verklaringen, evenals de in het administratief dossier gevoegde landeninformatie.

Uw Syrisch paspoort, uw rijbewijs, uw legerboekje en documenten uitgereikt door de Griekse, Macedonische en Servische autoriteiten tijdens uw reisweg, hebben geen betrekking op uw persoonlijke situatie tijdens uw verblijf in Bulgarije. Wat betreft uw Bulgaars paspoort waarvan de afgifte- en vervaldatum onleesbaar zijn, het Bulgaarse paspoort van uw echtgenote, uitgereikt op 3 april 2014 en geldig tot 20 november 2016 en van uw dochter, uitgereikt op 3 juni 2014 en geldig tot 20 november 2016, en uw Bulgaarse verblijfskaart, uitgereikt op 3 juni 2014 en geldig tot 22 januari 2017, en die van uw echtgenote, geldig tot 20 november 2016, dient verwezen te worden naar bovenstaande vaststelling dat hoewel uw Bulgaarse verblijfsdocumenten zijn vervallen, uw beschermingsstatus blijft gelden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 1, (A) 2 van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen, de artikelen 4, 18 en 19 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, de artikelen 33 en 35 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (Procedurerichtlijn), de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, §4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder andere, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt, geeft verzoeker vooreerst een theoretische uiteenzetting omtrent de in het middel aangehaalde bepalingen, waarna hij een poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

In een eerste onderdeel argumenteert verzoeker dat Bulgarije als lidstaat van de Europese Unie niet als 'eerste land van asiel' kan beschouwd worden. Hij zet in dit verband uiteen als volgt: "Bestreden beslissing word gesteund op artikel 48/5, §4, van de Vreemdelingenwet. Volgens die bepaling is er geen behoefte aan internationale bescherming in België indien de asielzoeker reeds over reële bescherming in een 'eerste land van asiel' geniet. Dit artikel is een omzetting van artikel 35 van de Europese richtlijn 2013/32/EU (Procedurerichtlijn).

Doch is de bepaling over het 'eerste land van asiel' niet van toepassing indien de internationale bescherming verleend is geweest door een lidstaat van de Europese Unie, in casu Bulgarije.

Dit vloeit voort uit art. 33, 2, b), van de procedurerichtlijn dat stelt dat een asielaanvraag als onontvankelijk kan beschouwd worden 'wanneer **een land dat geen lidstaat is**, ingevolge artikel 35, voor de asielzoeker als eerste land van asiel wordt beschouwd.'

Echter stelt art. artikel 33, §2, a), van de procedure richtlijn dat :

'2. De lidstaten kunnen een verzoek om internationale bescherming alleen als niet-ontvankelijk beschouwen wanneer: (...) a) een andere lidstaat internationale bescherming heeft toegekend.'

In de tekst en de geest van de procedurerichtlijn bestaat er dus een duidelijk verschil tussen 'lidstaten' en 'landen dat geen lidstaten zijn (maar) (...) als eerste lande van asiel worden beschouwd'. Er geldt een duidelijk verschil tussen onontvankelijkheid beslissingen die genomen kunnen worden omdat een asielzoeker al van een reële bescherming in een lidstaat geniet (art. 33, §2, a, van de procedurerichtlijn) en onontvankelijkheid beslissingen die genomen kunnen worden omdat een asielzoeker al van een reële bescherming in een eerste (derde) land van asiel geniet (art. 33, §2, b, van de procedurerichtlijn).

Artikel 48/5, §4, van de Vreemdelingenwet is dus duidelijk niet toepasselijk op verzoeker, die de subsidiaire bescherming in een lidstaat, Bulgarije, heeft gekregen. Bestreden beslissing word gesteund op een verkeerd grondslag. Dit vormt per se een schending van de door het middel aangehaalde normen en in het bijzonder de motiveringsplicht.

Bovendien heeft de Belgische wetgever artikel 33, §2, a) van de procedure richtlijn niet volledig omgezet. Er blijkt uit artikel 57/6/3 van de Vreemdelingenwet dat deze onontvankelijkheidsclausule enkel van toepassing is toen de asielzoeker in een andere lidstaat van de vluchtelingenstatus geniet.

Artikel 57/6/3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

'De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen neemt de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 niet in overweging wanneer een andere lidstaat van de Europese Unie de **vluchtelingenstatus** heeft toegekend aan de asielzoeker, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend.'

Het komt toe omdat artikel 57/6/3 van de Vreemdelingenwet ingediend was om artikel 25 lid 2 van de oude Procedurerichtlijn (2005/85/EG) om te zetten. Dit artikel luidde als volgt:

'De lidstaten kunnen een asielverzoek uit hoofde van dit artikel als niet-ontvankelijk beschouwen wanneer:

- a) een andere lidstaat de vluchtelingenstatus heeft toegekend;
- b) een land dat geen lidstaat is, ingevolge artikel 26 voor de asielzoeker als eerste land van asiel wordt beschouwd;
- c) een land dat geen lidstaat is, uit hoofde van artikel 27 voor de asielzoeker als veilig derde land wordt beschouwd;
- d) het de asielzoeker om een andere reden is toegestaan in de betrokken lidstaat te verblijven en hem als gevolg hiervan een status is verleend die gelijkwaardig is aan de rechten en voordelen van de vluchtelingenstatus uit hoofde van Richtlijn 2004/83/EG;
- e) het de asielzoeker is toegestaan in de betrokken lidstaat te verblijven om andere redenen die hem beschermen tegen refoulement en in afwachting van de uitkomst van een procedure waarbij een status wordt verleend overeenkomstig het bepaalde onder d);
- f) de asielzoeker na een definitieve beslissing een identiek verzoek heeft ingediend;
- g) een persoon die ten laste van de asielzoeker komt, een verzoek indient nadat hij er overeenkomstig artikel 6, lid 3, mee heeft ingestemd dat zijn geval deel uitmaakt van een namens hem ingediend verzoek en geen met de situatie van de ten laste komende persoon verband houdende feiten een apart verzoek rechtvaardigen.'

Onder het Belgisch recht bestaat er bijgevolg geen mogelijkheid om een asielaanvraag onontvankelijk te verklaren omwille van het feit dat een asielzoeker over de subsidiaire bescherming in een lidstaat geniet. Zulke asielaanvraag moet bijgevolg ten opzichte van de land van herkomst, in casu Syrië, worden behandeld. Het is onbetwistbaar dat verzoeker een risico op vervolging of op ernstige schade in de zin van art. 48/3 en 48/4 Vw. loopt.

Tot nu toe heeft de Belgische wetgever artikel 33, tweede lid, a, van de procedurerichtlijn 2013/32 niet volledig omgezet. De Belgische regelgeving is niet aangepast aan de nieuwe procedurerichtlijn (Zie in

die zin: H. VAN GOETHEM, 'Een zoektocht naar reële, toereikende en toegankelijke bescherming: het eerste land van asiel in de rechtspraak van de RvV', in X., 10 jaar Raad voor Vreemdelingenbetwistingen - 10 ans du Conseil du Contentieux des Etrangers, Die Keure, 2017, pg. 391).

Het enige feit dat de Belgische wetgever de beslissing heeft genomen om een restrictieve bepaling van de procedurerichtlijn niet om te zetten, met als gevolg dat er geen onontvankelijkheidsgrond bestaat ten opzichte van asielzoekers die de subsidiaire bescherming in een andere EU lidstaat hebben gekregen, impliceert geenzins dat het CGVS een andere ontvankelijkheidsgrond van de Procedurerichtlijn en van de Vreemdelingenwet betreffende asielzoekers die een beschermingsstatus hebben gekregen in een derde land, zou mogen toepassen.

Bestreden beslissing kon artikel 48/4, §4, van de Vreemdelingenwet niet toepassen ten opzichte van verzoeker, die van de subsidiaire beschermingsstatus in Bulgarije geniet. Voor die redenen heeft bestreden beslissing bovenvermelde bepalingen duidelijk geschonden en dient het vernietigd te worden. Dit is in lijn met vaste rechtspraak van Uw Raad. In arresten nr. 166.825 van 28 april 2016 en nrs. 167.019, 167.020, 167.026, 167.028 van 29 april 2016 heeft Uw Raad geoordeeld dat artikel 48/5, §4, van de Vreemdelingenwet niet toepasselijk is op een asielzoeker die een bescherming in Polen heeft gekregen omdat Polen een lidstaat van de Europese Unie is:

(...)

In deze zaken had verwerende partij ten onrechte een uitzondering gemaakt op het beginsel van de beoordeling van de vrees voor vervolging ten opzichte van het land van herkomst. Uw Raad heeft bijgevolg de weigeringsbeslissingen van verwerende partij vernietigd.

(...)"

In een tweede onderdeel – zo de Raad van oordeel zou zijn dat artikel 48/4, §4 van de Vreemdelingenwet toch van toepassing zou zijn aangezien hij subsidiaire bescherming heeft gekregen in Bulgarije – voert verzoeker aan dat hij in Bulgarije van geen toereikende bescherming geniet. Volgens verzoeker blijkt uit algemene informatie over de situatie in Bulgarije en uit zijn persoonlijke ervaring duidelijk dat de Bulgaarse autoriteiten geen voldoende bescherming aanbieden. Verzoeker verwijst voor de interpretatie van de voorwaarde van 'reële bescherming' naar de parlementaire voorbereiding alsook naar rechtspraak van de Raad, waarin verschillende (cumulatieve) voorwaarden werden onderlijnd om het begrip van reële (of toereikende) bescherming te toetsen: "Eén van de voorwaarden voor de reële bescherming is een toereikende bescherming door de overheid, wat betekent dat a) de asielzoeker in het eerste land van asiel geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie heeft, noch een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, b) de asielzoeker in het eerste land van asiel een levensstandaard heeft die niet als onmenselijk of mensonterend kan beschouwd worden overeenkomstig artikel 3 EVRM, c) de asielzoeker in het eerste land van asiel toegang heeft tot de Vluchtelingenconventie, alsook of dit land betrokken partij is bij de Vluchtelingenconventie en deze conventie naleeft, tenzij kan worden aangetoond dat het eerste land van asiel zoniet de jure, dan wel de facto een beleid heeft ontwikkeld overeenkomstig de Conventie van Genève en d) de bescherming die het eerste land van asiel biedt, niet tijdelijk is van aard in die zin dat zij minstens moet duren zolang de nood aan bescherming bestaat." (RvV n° X van 9 mei 2016, zie ook in dezelfde zin: RvV n° X van 9 juni 2016). Verzoeker stelt bovendien dat een asielzoeker niet van een 'voldoende bescherming' zou kunnen genieten indien de rechten verbonden met de vluchtelingenstatus of met het subsidiaire beschermingsstatus worden ontzegd. Deze rechten worden opgesomd in de artikelen 20 tot en met 35 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna 'kwalificatierichtlijn'). Zo moet de asielzoeker onder andere genieten van het recht tot instandhouding van zijn gezin, sociale bijstand, gezondheidszorg, toegang tot werk, toegang tot huisvesting. Verzoeker voert aan dat uit verschillende door internationale organisaties en door Ngo's opgestelde rapporten duidelijk blijkt dat Bulgarije de mensenrechten van de erkende vluchtelingen en subsidiaire beschermden niet eerbiedigt. Het laatste AIDA rapport, opgesteld in december 2016, toont aan dat er veel problemen bestaan wat de opvang van erkende vluchtelingen en subsidiaire beschermden betreft. Zo genieten ze van geen andere bijstand dan de mogelijkheid om gedurende zes maanden na de erkenning in het asielcentrum te verblijven. Dit rapport stelt ook dat, zoals in 2014 en in 2015, 2016 een 'zero integration year' was omdat er voor erkende vluchtelingen en personen die een subsidiair beschermingsstatuut genieten in Bulgarije geen enkel integratie-programma werd uitgevoerd. Deze problemen zijn ook meermaals door UNHCR aangekaart geweest. Uit een verslag dd. april 2014 blijkt dat UNHCR de lidstaten van de Europese Unie reeds opriep om, gelet op de systematische tekortkomingen inzake de behandeling van asielaanvragen en wat betreft de opvang van kandidaat-vluchtelingen in Bulgarije, tijdelijk geen asielzoekers over te

brengen naar Bulgarije. In het rapport stelde UNHCR dat er veel moeilijkheden bestaan wat de integratie van vluchtelingen en subsidiaire beschermden betreft en dat toegang tot gezondheidszorg en huisvesting bijzonder problematisch blijkt. Ook de *Bulgarian Council on Refugees and Migrants* heeft de Bulgaarse wetgeving en praktijk wat betreft de rechten van vluchtelingen en subsidiaire beschermden grondig bestudeerd en kwam tot een vernietigende conclusie, onder andere wat betreft toegang tot huisvesting en medische zorgen. Zvezda Vankova, onderzoeker bij de universiteit van Maastricht, heeft in september 2015 vastgesteld dat de situatie in 2015 hetzelfde was als in 2014: het 'zero integration year' duurt al meer dan een jaar en geen van de problemen vastgesteld in 2014 werden opgelost (stuk 6). Verzoeker stelt dat er geen enkele indicatie bestaat dat de situatie in de onmiddellijke toekomst zal verbeteren. Integendeel is er vandaag de dag sprake van een toename van asielzoekers afkomstig uit Syrië. Die zullen hoogstwaarschijnlijk een beschermingsstatus verkrijgen, wat een verdere negatieve invloed zal hebben op de opvangcapaciteit van erkende vluchtelingen en subsidiaire beschermden door de Bulgaarse autoriteiten. Onder verwijzing naar stuk 7 toegevoegd aan het verzoekschrift, merkt verzoeker nog op dat er bovendien meer en meer negatieve gevoelens zijn binnen de Bulgaarse bevolking tegen vluchtelingen en subsidiair beschermden en dat er veel racistische aanvallen tegen vluchtelingen gebeuren, zonder dat de Bulgaarse autoriteiten daartegen adequate maatregelen nemen. De situatie van vluchtelingen en subsidiair beschermden in Bulgarije is zo zorgwekkend dat hierover in mei 2015 gediscussieerd werd bij het Mensenrechtencomité van het Verenigde Naties, dat tot de conclusie kwam dat Bulgarije dringend maatregelen moet nemen om de wetgeving omtrent vluchtelingen te hervormen en racisme aan te vechten (stuk 8). Verzoeker wijst er te dezen nog op dat de schrijnende situatie in Bulgarije ook niet ontsnapte aan de aandacht van de Raad, die meermaals heeft besloten om transfers van asielzoekers met toepassing van de Dublin verordening te vernietigen (RvV X van 28 november 2016, RvV X van 26 september 2016, RvV X van 28 november 2016 en RvV X van 28 november 2016).

Vervolgens gaat verzoeker in op zijn persoonlijke ervaring in Bulgarije. Hij meent dat hij, in tegenstelling tot wat wordt gesteld in de bestreden beslissing, zeer concrete elementen naar voren heeft gebracht om aan te tonen dat hij en zijn familie in Bulgarije geen bijstand hebben gekregen. Toen hij in Bulgarije aankwam had hij de mogelijkheid om samen met zijn broer in Plovdiv te wonen, in een klein tweekamer appartement. Na 9 maanden is de relatie met zijn broer verslechterd. Er was gewoon geen plaats genoeg om in het appartement met twee families samen te leven en dus zijn spanningen ontstaan. Verzoeker en zijn familie hebben dan besloten om naar Sofia te verhuizen. Sindsdien heeft verzoeker naar eigen zeggen geen contact meer met zijn broer. De Syrische familie met wie hij in Sofia heeft samengewoond is volgens hem ondertussen naar Duitsland vertrokken. In tegenstelling tot wat wordt gesteld in de bestreden beslissing is er dus geen sprake van een 'familiaal netwerk in Bulgarije' dat aan verzoeker en zijn familie bijstand zou kunnen leveren. Wat betreft medische en sociale bijstand bevonden hij en zijn familie zich in erbarmelijke omstandigheden, aldus verzoeker, die in dit verband verwijst naar zijn verklaringen tijdens het gehoor waar hij uiteenzette dat zijn echtgenote een abortus diende te ondergaan, dat deze operatie werd uitgevoerd op naam van zijn schoonzus omdat zijzelf als asielzoekers zonder verblijfsdocumenten geen recht op terugbetaling hadden en dat de operatie aldus werd betaald door het ziekenfonds van zijn schoonzus. Waar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voorts van mening is dat hij niet afdoende heeft bewezen dat hij geen toegang tot de arbeidsmarkt kon genieten in Bulgarije omdat hij enkel werk zou hebben gezocht via zijn broer, Arabische vrienden en de paar Bulgaren die hij kende, acht verzoeker zulke motivering belachelijk. Het is noch voldoende noch pertinent aangezien hij de Bulgaarse taal niet beheerst en dit de beste manier was om aan een job te raken, dit gezien de discriminerende en xenofobische praktijken in Bulgarije, aldus verzoeker, die erop wijst dat dit trouwens wordt bevestigd door een rapport van de Europese Commissie getiteld *"Labour market integration of asylum seekers and refugees – Bulgaria"* opgesteld in april 2016, waar wordt uitgelegd dat vluchtelingen eerst binnen hun gemeenschap een job zoeken omdat dit meer succes oplevert. Wat betreft het door hem beschreven racisme moet deze vrees naar mening van verzoeker als serieus worden beschouwd aangezien dit volledig strookt met de in het verzoekschrift aangehaalde informatie over Bulgarije. Verzoeker besluit: *"Gezien de huidige mensonterende situatie in Bulgarije die verzoeker concreet heeft moeten ervaren wijst hij erop dat zijn vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade gegrond is, dat zijn fundamentele rechten als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus geniet niet verzekerd zijn in Bulgarije en dat zijn levensomstandigheden er als onmenselijk moeten worden beschouwd in de zin van artikel 3 EVRM. Het is bijzonder duidelijk dat verzoeker in Bulgarije geen ontoereikend bijstand zal verkrijgen gezien het algemene situatie en de persoonlijke kenmerken van verzoeker, zodat er geen sprake van Bulgarije als een 'eerste land van asiel' die kan zijn."*

In een derde onderdeel voert verzoeker aan dat er geen waarborg is dat hij toegang tot het Bulgaarse grondgebied zal krijgen en er integendeel concrete elementen zijn waaruit blijkt dat hij verhinderd zou zijn om terug te keren naar Bulgarije. Hij licht toe: *"Gedurende zijn gehoor heeft Verzoeker vermeld dat zijn Bulgaarse verblijfskaart niet langer geldig is en dat hij daarom niet zou kunnen terugkeren naar Bulgarije. Hij beschikt niet meer over de mogelijkheid om zich er legaal te vestigen (gehoorverslag CGVS dd 12.09.2017, pg. 11).*

Verwerende partij acht deze vrees als ongegrond op basis van een zeer theoretisch en geenszins overtuigend onderscheid tussen de verblijfstitel en de subsidiaire beschermingsstatus. Volgens verwerende partij zou verzoeker een nieuwe verblijfstitel kunnen bekomen zonder hinderpaal. Dit is echter vreemd gezien dat de subsidiaire bescherming maar voor een bepaalde duur word toegekend.

Verwerende partij steunt zich verder op een arrest van Uw Raad (RvV, 30 maart 2017, nr. X) zonder te bewijzen hoe het een toepassing in casu zou kunnen vinden. Trouwens laat de gebrekkige informatie die aan verzoeker wordt meegedeeld in de bestreden beslissing hem niet om het arrest terug te vinden en zijn gebruik op nuttige wijze aan te vechten.

Verder betwist verzoeker het volgende argument: *'Het Commissariaat-generaal onderscheidt voor het overige geen concrete elementen waaruit kan blijken dat u verhinderd zou zijn om zich terug naar Bulgarije te begeven en zich toegang te verschaffen, rekening houdende met uw geldige verblijfstitel aldaar, zoals blijkt uit uw verklaringen.'*

Eerzijds zijn er wel concrete aanwijzingen dat Bulgarije niet geneigd is om verzoeker toegang te geven tot het grondgebied. Het antwoord van de Bulgaarse autoriteiten aan het verzoek tot terugname op grond van artikel 18 (1) van de Verordening 604/2013 is in deze zin klaarblijkelijk:

We would hereby like to inform you that we cannot accept your request for taking back for the following reason:

The person was granted subsidiary protection in the Republic of Bulgaria with decision dated 19.11.2013.

Therefore a transfer according to the rules of the Dublin III Regulation cannot take place.

Concerning the above mentioned person a separate request should be sent according to Readmission agreements.

(CGVS administratief dossier, pg. 125)

Nergens uit de administratieve dossier blijkt dat een verzoek tot overname werd verstuurd naar de Bulgaarse autoriteiten, laat staan dat de Bulgaarse autoriteiten zich akkoord zouden hebben verklaard om verzoeker opnieuw tot hun grondgebied toe te laten. Aangezien verzoekers' Bulgaarse verblijfskaart vervallen is heeft hij geen enkel gewaarborgd toegang tot het Bulgaarse grondgebied.

Anderzijds komt er aan verwerende partij toe om te bewijzen dat verzoeker toegang tot het Bulgaarse grondgebied zou kunnen krijgen. De bewijslast rust op verwerende partij, die moet bewijzen dat verzoeker van een reële bescherming in een eerste land van asiel zou kunnen genieten.

Zulke onzorgvuldigheid kan geenszins door Uw Raad worden bevestigd. Zoals Uw Raad heeft beslist in vorige arresten (RvV arrest n° X van 9 mei 2016 en RvV n° X van 9 juni 2016), moet deze nalatigheid van het CGVS de vernietiging van de bestreden tot gevolg hebben."

Verzoeker besluit uit het geheel van wat voorafgaat dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte gebruik heeft gemaakt van het begrip 'eerste land van asiel' en dat zijn asielaanvraag ten opzichte van zijn land van herkomst dient te worden geëvalueerd. Verzoeker benadrukt dat hij tijdens beide gehoren aannemelijk heeft gemaakt dat hij het slachtoffer is geweest van ernstige vervolging in Syrië. Hij licht toe dat hij op 2 oktober 2012 werd ontvoerd door gewapende mannen die naar zijn huis waren gekomen. Gedurende 28 dagen bleef hij opgesloten in een cel. Hij werd maar vrijgelaten toen zijn familie losgeld kon betalen (CGVS gehoornota's dd. 18 mei 2016, p. 8-9). In de bestreden beslissing wordt dit niet formeel betwist. Gezien de algemene situatie in Syrië is zulke vervolging naar mening van verzoeker afdoend om zijn vluchtelingenstatus te erkennen.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een attest van het OCMW, een uittreksel uit het "Country Report: Bulgaria" van Asylum Information Database van 2016, een uittreksel uit het rapport "Bulgaria As a Country of Asylum" van UNHCR van april 2014, een uittreksel uit het "Monitoring report on the integration of beneficiaries of international protection in the republic of Bulgaria in 2014" van Bulgarian Council on Refugees and Migrants van december 2014, het artikel "Bulgaria's zero refugee intergration policy and beyond" van 17 september 2015, het artikel "Bulgaria 'failing tot probe racist attacks' on asylum seekers" van Euronews van 10 februari 2015, een media brief betreffende Bulgarije van OHCHR van 7 mei 2015 en een uittreksel uit het rapport "Labour market integration of asylum seekers and refugees. Bulgaria" van European Commission van april 2016.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat hem op 19 november 2013 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in Bulgarije, in het licht van het EU-asielacquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het EVRM en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, een weerlegbaar vermoeden geldt dat een persoon die subsidiaire bescherming werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden, het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van de landeninformatie waarover het beschikt erkent dat de situatie voor personen die in Bulgarije de subsidiaire beschermingsstatus hebben verkregen moeilijk is, dat veiligheidsincidenten van xenofobe of racistische inslag of moeilijkheden van discriminatoire aard mogelijk zijn, evenals dat de toegang tot bepaalde voorzieningen problematisch kan zijn doch uit deze landeninformatie echter niet blijkt dat de situatie van aard is om te besluiten dat het loutere toebehoren tot deze groep van personen met subsidiaire bescherming systematisch zou resulteren in daden van vervolging of blootstelling aan een mensonwaardige of vernederende behandeling, zijn individuele situatie en persoonlijke ervaringen in Bulgarije van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van zijn aanvraag waar het aan hem toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Bulgarije werd verleend te weerleggen, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen echter kan worden vastgesteld dat hij persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Bulgarije verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat hij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Bulgarije, zoals uitvoerig wordt toegelicht, zijn Bulgaarse verblijfsdocumenten die op basis van de beschermingsstatus zijn afgeleverd dan wel vervallen zijn maar op grond van de elementen in het dossier genoegzaam kan worden aangenomen dat de beschermingsstatus die hem werd toegekend nog steeds geldig is, hij geen concrete of verifieerbare elementen aanreikt waaruit zou kunnen blijken dat er zich in zijn hoofde een andere conclusie opdringt, noch anderszins aantoonst dat hij zich op grond van zijn geldig beschermingsstatuut in Bulgarije niet in regel zou kunnen stellen door het vernieuwen of verlengen van zijn verblijfsdocument, het Commissariaat-generaal voor het overige geen concrete elementen onderscheidt waaruit kan blijken dat hij verhinderd zou zijn om zich terug naar Bulgarije te begeven en zich toegang te verschaffen tot het grondgebied, rekening houdend met zijn geldige verblijfsstatus, zoals blijkt uit zijn verklaringen, evenals de in het administratief dossier gevoegde landeninformatie, zijn Syrische documenten en de documenten uitgereikt door de Griekse, Macedonische en Servische autoriteiten tijdens zijn reisweg geen betrekking hebben op zijn persoonlijke situatie tijdens zijn verblijf in Bulgarije en wat betreft de vervallen Bulgaarse documenten van hem, zijn echtgenote en zijn dochter dient verwezen te worden naar bovenstaande vaststelling dat hoewel zijn Bulgaarse verblijfsdocumenten zijn vervallen zijn beschermingsstatus blijft gelden.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 31 oktober 2017 (CG nr. X), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. (Oud) Artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidde als volgt: *“Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.*

Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.”

De parlementaire voorbereidingen inzake dit artikel stelden omtrent het begrip ‘reële bescherming’: *“Onder reële bescherming die een asielzoeker in een eerste land van asiel geniet, kan worden begrepen dat hij er een daadwerkelijke verblijfsstatus heeft, dat hij beschikt over een reële mogelijkheid tot terugkeer naar het eerste asieland en dat hij er geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikel 48/3 en 48/4 van de onderhavige wet.”* (Parl. St. Kamer 2012 - 2013, Doc 53, nr. 2555/01, p. 12).

Voormeld artikel vormde de omzetting naar Belgisch recht van het concept eerste land van asiel zoals uiteengezet in artikel 26 van de Richtlijn 2005/85/EU. Voornoemde omzetting was een logisch gevolg van het gegeven dat het weigeren van asiel aan een asielzoeker die reeds reële bescherming geniet in een ander land een algemeen aanvaarde internationale praktijk betreft, en was ingegeven door de betrachting om de aanvragen van asielzoekers die reeds in een ander land reële bescherming bekomen hebben op een meer efficiënte manier te behandelen en secundaire migratiestromen te voorkomen, daar het asielaanvragen van vreemdelingen betreft waarvan kan worden vermoed dat zij géén nood hebben aan internationale bescherming in België precies omdat zij reeds in een ander land reële bescherming genieten.

Zulks geldt *a fortiori* in voorliggend geval dat betrekking heeft op een situatie waarin verzoeker reële bescherming geniet in een lidstaat van de Europese Unie, *in casu* Bulgarije, dat zoals alle andere Europese lidstaten gebonden is door het Gemeenschapsrecht en de verplichtingen die daaruit voortvloeien.

Voor zover verzoeker, onder verwijzing naar arresten nr. X van 28 april 2016 en nrs. X,X,X en X van 29 april 2016 van deze Raad, argumenteert dat een *“eerste land van asiel”* conform artikel 25, 2, b) van de Procedurerichtlijn (artikel 33, 2, b) van de herschikte Procedurerichtlijn) louter begrepen kan worden als zijnde een land dat geen lidstaat is, merkt de Raad op dat zulk een invulling gelezen moet worden in samenhang met de aanhef van het kwestieuze tweede lid van artikel 25 van de Procedurerichtlijn (artikel 33, 2, b) van de herschikte Procedurerichtlijn), waaruit blijkt dat deze definitie *stricto sensu* betrekking heeft op asielverzoeken die als niet-ontvankelijk kunnen worden beschouwd. Zulks gaat *in casu* evenwel géénszins op daar de bestreden akte géén onontvankelijkheidsbeslissing betreft, doch wel een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus waarbij verzoeker zijn motieven wat betreft de EU-lidstaat waar hij reeds reële bescherming geniet ten volle en op dienstige wijze kenbaar heeft kunnen maken. Als dusdanig blijkt dat de commissaris-generaal een ruimere en meer gunstige invulling heeft gegeven dan wat er door de (herschikte) Procedurerichtlijn (met betrekking tot derde landen) wordt voorgeschreven. Ofschoon de Raad er in voormelde arresten anders over oordeelde, dient erop te worden gewezen dat tot op heden rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben.

(Oud) Artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet werd thans wat betreft de lidstaten van de Europese Unie ondergebracht in artikel 57/6, §3, 3° van de Vreemdelingenwet (BS 12 maart 2018):

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(...)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;”

Dit artikel vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, 2, a) van richtlijn 2013/32/EU (herschikte Procedurerichtlijn). In de parlementaire voorbereidingen inzake artikel 57/6, §3 wordt toegelicht *“De Commissaris-generaal is verplicht alle verzoeken op de inhoud te beoordelen. Hij dient met name een onderzoek te voeren of de verzoeker in aanmerking komt voor internationale*

bescherming overeenkomstig richtlijn 2011/95/EU, behalve in een aantal gevallen die expliciet voorzien zijn in richtlijn 2013/32/EU. Wanneer er redelijkerwijze kan aangenomen worden dat een derde land voldoende bescherming verleent of kan verlenen, en de verzoeker opnieuw tot dat land zal worden toegelaten, is de Commissaris-generaal niet verplicht na te gaan of de verzoeker nood heeft aan internationale bescherming ten aanzien van zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, zijn land van gewoonlijk verblijf, gezien hij immers reeds in een ander land reële bescherming geniet of bescherming kan genieten in een ander land waarmee hij een band heeft. In deze dient de Commissaris-generaal enkel na te gaan of de verzoeker om internationale bescherming zich nog steeds kan beroepen op de reële bescherming in het derde land of dat een derde land, waarmee hij een band heeft, als veilig derde land kan worden beschouwd voor de verzoeker.(...)

Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. (...) De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoonbaar dat hij niet kan rekenen op die bescherming.” (Parl. St. Kamer 2016 - 2017, DOC 54, nr. 2548/001, p. 105-107).

Een verzoek tot internationale bescherming van een persoon aan wie reeds de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in een andere Europese lidstaat, *in casu* Bulgarije, wordt geweigerd, thans niet-ontvankelijk verklaard, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2.5. Uit de informatie afkomstig van de Dublin Unit van de State Agency for refugees in Bulgarije, die werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat aan verzoeker op 19 november 2013 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in Bulgarije. De Raad stelt vast dat de door verzoeker neergelegde verblijfsdocumenten die op basis van deze beschermingsstatus werden afgeleverd vervallen zijn. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen merkt dienaangaande in de bestreden beslissing evenwel terecht op dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de zogenaamde vluchtelingen- dan wel subsidiaire beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitels anderzijds. Het onderscheid tussen de zogenaamde vluchtelingen- dan wel subsidiaire beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitels anderzijds vindt weerklank in het vigerende EU-acquis, waar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze Richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn, is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd, cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn. Dit alles blijkt tevens uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus “*Bulgarije. Situation des étrangers ayant obtenu un statut de protection*” van 14 april 2017) waarin de Raad leest dat in Bulgarije de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend voor een onbeperkte periode (p. 8) terwijl de identiteits- en reisdocumenten die op basis van deze beschermingsstatus worden afgeleverd geldig zijn voor drie jaar (p. 7). Er kan dan ook genoegzaam worden aangenomen dat de beschermingsstatus die op 19 november 2013 aan verzoeker werd toegekend in Bulgarije nog steeds geldig is. Dit wordt in het verzoekschrift overigens op generlei wijze ontkend, integendeel wordt uitdrukkelijk gesteld dat verzoeker “*van de subsidiaire beschermingsstatus in Bulgarije geniet*” (p. 11). Dat verzoeker heeft nagelaten om zijn Bulgaarse verblijfsdocumenten tijdig te vernieuwen of verlengen kan enkel hem worden tegengeworpen en betekent niet dat hij zich op grond van zijn geldig beschermingsstatuut in Bulgarije niet opnieuw in regel zou kunnen stellen door het vernieuwen of verlengen van zijn verblijfsdocumenten. Verzoeker brengt met de argumentatie in het verzoekschrift geen concrete elementen bij waaruit zou kunnen blijken dat dit in zijn geval onmogelijk zou zijn of dat hem de toegang tot Bulgarije geweigerd zou worden. In zoverre verzoeker dit meent te kunnen afleiden uit het antwoord van de Bulgaarse autoriteiten op het verzoek tot terugname op grond van de Dublin III-verordening (Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013), kan hij niet worden gevolgd. De Bulgaarse autoriteiten geven in dit antwoord immers aan dat verzoeker teruggestuurd kan worden naar Bulgarije aangezien hij er de subsidiaire beschermingsstatus geniet, evenwel niet in het kader van de

Dublinprocedure, daar verzoekers asielpcedure in Bulgarije vervolledigd is. Een terugkeer naar Bulgarije kan wel in het kader van wedertoelatingsakkoorden. Een gemeenschappelijk rapport van MOI, BHC en UNHCR van 30 juli 2016 vermeldt geen enkel probleem met deze terugnames (COI Focus *"Bulgarije. Situation des étrangers ayant obtenu un statut de protection"* van 14 april 2017, p. 21-22). De Raad leest in dezelfde COI Focus nog dat begunstigden van internationale bescherming zich in het buitenland kunnen richten tot de Bulgaarse diplomatieke of consulaire post wanneer zij hun identiteitsdocumenten verloren hebben, dit teneinde een terugkeercertificaat te bekomen (p. 21). Het is dan ook niet onredelijk te stellen dat ook verzoeker, wiens documenten niet langer geldig zijn, zich vanuit België in het bezit kan stellen van de nodige documenten teneinde terug te kunnen keren naar Bulgarije.

In het licht van het EU-asielacquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die subsidiaire bescherming werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken.

Verzoekers situatie als persoon die internationale bescherming geniet verschilt fundamenteel van de situatie van de persoon die om internationale bescherming verzoekt. Als persoon die internationale bescherming geniet, heeft hij binnen de Europese Unie immers een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Europese Unie zijn er ook een verblijfsrecht en diverse rechten en voordelen op het gebied van toegang tot werk, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden met zijn status. Het feit dat de algemene economische toestand in de lidstaten van de Europese Unie verschillend is, ondermijnt deze vaststelling niet. Niet alle ingezetenen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, werk en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er verschillen bestaan tussen de lidstaten van de Europese Unie in de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, houdt in hoofdte van verzoeker op zich geen vervolging in overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bulgarije is als lidstaat van de Europese Unie gebonden aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan verzoekers beschermingsstatus en waarvan hij gebruik kan maken.

Uit voorgaande volgt een vermoeden dat verzoeker, als subsidiair beschermde in Bulgarije er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, dat hij er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet, dat aan zijn beschermingsstatus een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen, dat zijn levensstandaard er niet kan worden aangemerkt als onmenselijk of vernederend, evenals dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende argumenten bijbrengt die voorgaande appreciatie kunnen ombuigen of die kunnen aantonen dat hij in Bulgarije geen beroep meer kan doen op de bescherming die hem al werd toegekend wegens het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, een reëel risico op ernstige schade of onmenselijke of vernederende levensomstandigheden.

Verzoeker voert onder verwijzing naar de informatie toegevoegd aan het verzoekschrift aan dat uit verschillende door internationale organisaties en door Ngo's opgestelde rapporten duidelijk blijkt dat Bulgarije de mensenrechten van de erkende vluchtelingen en subsidiaire beschermde personen niet eerbiedigt, dat het laatste AIDA rapport, opgesteld in december 2016, aantoont dat er veel problemen bestaan wat de opvang van erkende vluchtelingen en subsidiaire beschermde personen betreft, dat dit rapport ook stelt dat, zoals in 2014 en in 2015, 2016 een 'zero integration year' was omdat er voor erkende vluchtelingen en personen die een subsidiair beschermingsstatuut genieten in Bulgarije geen enkel integratie-programma werd uitgevoerd, dat deze problemen ook meermaals door UNHCR aangekaart zijn geweest, dat UNHCR in een verslag van april 2014 stelde dat er veel moeilijkheden bestaan wat de integratie van vluchtelingen en subsidiaire beschermde personen betreft en dat toegang tot gezondheidszorg en huisvesting

bijzonder problematisch blijkt, dat ook de *Bulgarian Council on Refugees and Migrants* de Bulgaarse de wetgeving en praktijk wat betreft de rechten van vluchtelingen en subsidiaire beschermden grondig heeft bestudeerd en tot een vernietigende conclusie kwam, onder andere wat betreft toegang tot huisvesting en medische zorgen, dat Zvezda Vankova, onderzoeker bij de universiteit van Maastricht, in september 2015 heeft vastgesteld dat het 'zero integration year' al meer dan een jaar duurde en geen van de problemen vastgesteld in 2014 werden opgelost, dat er bovendien meer en meer negatieve gevoelens zijn binnen de Bulgaarse bevolking tegen vluchtelingen en subsidiair beschermden en dat er veel racistische aanvallen tegen vluchtelingen gebeuren, zonder dat de Bulgaarse autoriteiten daartegen adequate maatregelen nemen, dat de situatie van vluchtelingen en subsidiair beschermden in Bulgarije zo zorgwekkend is dat hierover in mei 2015 gediscussieerd werd bij het Mensenrechtencomité van het Verenigde Naties, dat tot de conclusie kwam dat Bulgarije dringend maatregelen moet nemen om de wetgeving omtrent vluchtelingen te hervormen en racisme aan te vechten en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het verleden meermaals heeft besloten om transfers van asielzoekers met toepassing van de Dublin verordening te vernietigen omwille van de schrijnende situatie in Bulgarije.

Verzoeker kan echter niet volstaan met een loutere verwijzing naar de algemene situatie van asielzoekers en vluchtelingen/subsidiair beschermden in Bulgarije teneinde aannemelijk te maken dat de bescherming die hem in Bulgarije verleend werd ontoereikend zou zijn. De Raad benadrukt dat in de bestreden beslissing op duidelijke en omstandige wijze wordt gemotiveerd dat, ofschoon erkend wordt dat de situatie voor personen die er de subsidiaire beschermingsstatus hebben verkregen moeilijk is, dat veiligheidsincidenten van xenofobe of racistische inslag of moeilijkheden van discriminatoire aard mogelijk zijn, en dat de toegang tot bepaalde voorzieningen problematisch kan zijn, uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, die werd toegevoegd aan het administratief dossier en die van recentere datum is dan de door verzoeker bijgebrachte informatie (COI Focus "*Bulgarie. Situation des étrangers ayant obtenu un statut de protection*" van 14 april 2017) niet blijkt dat de situatie van aard is om te besluiten dat het loutere toebehoren tot deze groep van personen met subsidiaire bescherming systematisch zou resulteren in daden van vervolging of blootstelling aan een mensonwaardige of vernederende behandeling, dat verzoekers individuele situatie en persoonlijke ervaringen in Bulgarije van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van zijn aanvraag en dat hij persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Bulgarije verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat hij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Bulgarije. Uit verzoekers verklaringen afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarbij hij specifiek bevraagd werd met betrekking tot zijn persoonlijke situatie en omstandigheden in Bulgarije en waarbij hij in de gelegenheid werd gesteld om de nodige elementen aan te reiken, blijkt immers dat hij, die van eind december 2012 tot september 2014 en nadien nogmaals een maand in Bulgarije verbleven heeft, niet concreet heeft kunnen aantonen dat hij daadwerkelijk verhinderd was om er in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen en dat hij evenmin op concrete wijze aannemelijk heeft gemaakt dat hij er moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking heeft gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade. Daarenboven kunnen er in zijn hoofdte geen indicaties van enige bijzondere kwetsbaarheid worden ontwaard.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden gevolgd waar dienaangaande in de bestreden beslissing wordt overwogen: *"Immers, u verklaarde dat u verkoos om in Bulgarije niet in een opvangcentrum te verblijven maar met uw vrouw en dochter in te trekken bij uw broer die ongeveer twintig jaar woont en werkt in Plovdiv en is gehuwd met een Bulgaarse vrouw (gehoorverslag CGVS, d.d. 12/09/2017, p.5). Volgens uw verklaringen onderhield hij uw gezin de negen maanden dat jullie bij hem woonden (gehoorverslag CGVS, d.d. 12/09/2017, p.5-6). U stelde dat uw jongere broer, B.(...), eveneens bij A.(...) inwoonde (gehoorverslag CGVS, d.d. 12/09/2017, p.8). U merkte op dat u en uw broers sinds 2014 geen contact meer met elkaar hebben omdat uw verblijf bij A.(...) in ruzie eindigde (gehoorverslag CGVS, d.d. 12/09/2017, p.6 en p.8). Hoe dan ook wijzen uw verklaringen op een familiaal netwerk in Bulgarije. Bij uw één maand durende terugkeer naar Bulgarije, kon u bovendien in het huis van een Bulgaarse vriendin verblijven (gehoorverslag CGVS, d.d. 12/09/2017, p.9). De periode dat jullie in Sofia woonden, huurde u samen met een ander gezin een appartement (gehoorverslag CGVS, d.d. 12/09/2017, p.6), wat erop wijst dat u toegang had tot huisvesting in Bulgarije.*

Volgens uw verklaringen is het voor u en uw gezin geen optie om terug te keren naar Bulgarije daar er geen werk is (gehoorverslag CGVS, d.d. 12/09/2017, p.11). Wat betreft uw zoektocht naar werk in

Plovdiv en Sofia, dient er opgemerkt te worden dat u enkel werk zocht via uw broer, Arabische vrienden en de paar Bulgaren die u er kende (gehoorverslag CGVS, d.d. 12/09/2017, p.10). U verklaarde dat het in het algemeen moeilijk is om werk te vinden in Bulgarije, ook voor de Bulgaren (gehoorverslag CGVS, d.d. 12/09/2017, p.5-6). Gevraagd of u af en toe ergens ging klussen bijvoorbeeld, antwoordde u negatief en voegde daaraan toe dat het leven zelf in Bulgarije niet zo duur is (gehoorverslag CGVS, d.d. 12/09/2017, p.6). U werd achtereenvolgens onderhouden door uw broer en uw vader die u geld stuurde vanuit Turkije (gehoorverslag CGVS, d.d. 12/09/2017, p.5-6). Nergens blijkt uit dat u geen toegang had tot de arbeidsmarkt in Bulgarije.

Gevraagd naar geldelijke steun van de Bulgaarse staat, antwoordde u dat asielzoekers die in een opvangcentrum verblijven, wel 35 lev (wat overeenkomt met ongeveer 18 euro) per maand ontvangen en dat je – na toekenning van een verblijfsstatus – 5 lev (wat overeenkomt met ongeveer 2,5 euro) krijgt voor vervoerskosten als je een taalcursus volgt maar dat jullie geen Bulgaars hebben gestudeerd daar jullie Bulgarije vroegtijdig hebben verlaten (gehoorverslag CGVS, d.d. 12/09/2017, p.7 en p.9-10). U stelde dat uw dochter niet naar school ging in Bulgarije omdat ze te jong was (gehoorverslag CGVS, d.d. 12/09/2017, p.11). U verklaarde dat het onderwijs daar betalend is voor kinderen onder de zes jaar, maar dat onderwijs voor kinderen boven de zes jaar in Bulgarije wel gratis is, voor zover u het weet (gehoorverslag CGVS, d.d. 12/09/2017, p.11). Aldus blijkt uit bovenstaande vaststellingen dat uw rechten inzake onderwijs, sociale voorzieningen en integratievoorzieningen eveneens werden gerespecteerd.”

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen overtuigende argumenten bij die het geheel van voorgaande vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht kunnen stellen. Immers, met het louter herhalen van zijn eerdere verklaringen dat hij geen contact meer heeft met zijn broers omdat zijn verblijf bij zijn broer in Plovdiv eindigde in ruzie en de stelling dat de Syrische familie met wie hij in Sofia heeft samengewoond ondertussen naar Duitsland is vertrokken, waarmee hij overigens niet verder komt dan het uiten van blote beweringen, vermag verzoeker geen afbreuk te doen aan de vaststelling dat hij in Bulgarije toegang had tot huisvesting. Verzoeker voert voorts aan dat hij en zijn familie zich wat betreft medische en sociale bijstand bevonden in erbarmelijke omstandigheden. Hij verduidelijkt dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud uiteenzette dat zijn echtgenote een abortus diende de ondergaan, dat deze operatie werd uitgevoerd op naam van zijn schoonzus omdat zijzelf als asielzoekers zonder verblijfsdocumenten geen recht op terugbetaling hadden en dat de operatie aldus werd betaald door het ziekenfonds van zijn schoonzus. Uit de in het verzoekschrift geciteerde passage blijkt echter duidelijk dat verzoeker en zijn gezin op dat ogenblik nog niet de subsidiaire beschermingsstatus hadden verkregen (“*We waren in Bulgarije als vluchtelingen, zonder papieren, zonder geld en we hadden dat kind toen niet nodig.*” en “*Hadden jullie als asielzoekers zelf geen recht op medische hulp? Daar niet. Je hebt geen terugbetaling als je geen verblijfsdocumenten hebt.*”). Het hoeft geen betoog dat verzoeker aan de hand van deze verklaringen allerminst aantoonde dat hij als subsidiaire beschermde in Bulgarije geen toegang zou hebben tot gezondheidszorg. De Raad merkt te dezen nog op dat uit hoger aangehaalde COI Focus blijkt dat vluchtelingen, subsidiair beschermden en asielzoekers op het vlak van toegang tot gezondheidszorg dezelfde rechten hebben (en dezelfde moeilijkheden ondervinden omwille van de algemene achteruitgang van het systeem van gezondheidszorg) als Bulgaarse onderdanen (p. 19). Wat betreft toegang tot de arbeidsmarkt leest de Raad in voornoemde COI Focus dat vreemdelingen die internationale bescherming genieten in Bulgarije toegang hebben tot de arbeidsmarkt, dat zij het recht hebben om te werken onder dezelfde voorwaarden als Bulgaren en dat zij op wettelijk vlak niet worden gediscrimineerd vergeleken met Bulgaarse onderdanen (p. 20). Verzoeker verklaarde dat het in het algemeen moeilijk is om werk te vinden in Bulgarije en voegde hieraan toe dat dit ook geldt voor Bulgaren (administratief dossier, stuk 5, p. 5-6). Dat verzoeker geen werk vond betekent echter niet dat hij geen toegang had tot de arbeidsmarkt in Bulgarije. De Raad merkt hierbij op dat er in de bestreden beslissing reeds terecht aan werd herinnerd dat bij de beoordeling van de situatie van personen die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend in Bulgarije betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Bulgaarse onderdanen als maatstaf of standaard gelden. Uit hogergenoemde landeninformatie blijkt duidelijk dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Bulgaarse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. Dat de levensomstandigheden in Bulgarije moeilijk zijn, wat op zich niet wordt betwist, betreffen overigens problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal voegt hier in de bestreden beslissing nog pertinent aan toe: “*Voorts stelde u dat jullie behalve omwille van economische redenen, Bulgarije ook hebben verlaten omdat de Bulgaren*

racistisch zijn ten opzichte van vrouwen met een hoofddoek (gehoorverslag CGVS, d.d. 12/09/2017, p.7 en p.11). U stelde expliciet dat u persoonlijk geen problemen heeft gekend in Bulgarije en dat niemand u heeft beledigd maar dat uw vrouw er wel slechte ervaringen heeft gehad (gehoorverslag CGVS, d.d. 12/09/2017, p.7). Volgens uw verklaringen werd uw vrouw regelmatig aangesproken en beledigd omwille van het dragen van een hoofddoek (gehoorverslag CGVS, d.d. 12/09/2017, p.7). U stelde dat jullie in de zomer eens aan het wandelen waren en dat iemand tegen haar zei dat ze wel gek moest zijn om zo iets te dragen, refererend naar haar hoofddoek (gehoorverslag CGVS, d.d. 12/09/2017, p.7). Gevraagd naar andere incidenten waarbij uw vrouw werd beledigd, antwoordde u dat u geen andere gevallen kan aanhalen maar dat ze in haar religie en als Arabische vrouw werd beledigd (gehoorverslag CGVS, d.d. 12/09/2017, p.10). Doorgevraagd wat er dan concreet werd gezegd aan haar, stelde u dat u een keer bij haar was toen een Bulgaar iets zei als "de islam lijkt op het toilet in de gevangenis" (gehoorverslag CGVS, d.d. 12/09/2017, p.10). Aangemoedigd om verder te vertellen over de problemen die uw vrouw heeft gekend in Bulgarije, repliceerde u dat u persoonlijk niets heeft meegemaakt en dat uw vrouw gewoon raar werd bekeken als ze op straat liep (gehoorverslag CGVS, d.d. 12/09/2017, p.10). U haalde één incident aan waarbij uw vrouw en dochter op weg waren naar een winkel en er een auto op de stoep begon te rijden in hun richting en vervolgens weer de straat opreed (gehoorverslag CGVS, d.d. 12/09/2017, p.7). Hierbij dient er evenwel opgemerkt te worden dat niet geweten is, wie de chauffeur was, waarom die persoon dat deed en wat zijn intenties waren (gehoorverslag CGVS, d.d. 12/09/2017, p.7). U refereerde verder nog naar de extreemrechtse partij Ataka maar stelde dat u en uw gezin er nooit mee in aanraking zijn gekomen (gehoorverslag CGVS, d.d. 12/09/2017, p.7). Gezien bovenstaande vaststellingen, kunnen de door u beschreven situaties niet worden beschouwd als daden van vervolging of ernstige schade." Met de loutere stelling dat het door hem beschreven racisme als serieus moet worden beschouwd aangezien dit volledig strookt met de in het verzoekschrift aangehaalde informatie over Bulgarije, slaagt verzoeker er niet in deze appreciatie om te buigen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat besluit de Raad dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bulgarije, dat zijn basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet in Bulgarije gegarandeerd zijn en dat zijn levensomstandigheden er niet beschouwd kunnen worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Verzoeker toont aldus niet aan dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Bulgarije.

De door verzoeker neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij deze appreciatie kunnen ombuigen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt deze documenten correct als volgt: "Uw Syrisch paspoort, uw rijbewijs, uw legerboekje en documenten uitgereikt door de Griekse, Macedonische en Servische autoriteiten tijdens uw reisweg, hebben geen betrekking op uw persoonlijke situatie tijdens uw verblijf in Bulgarije. Wat betreft uw Bulgaars paspoort waarvan de afgifte- en vervaldatum onleesbaar zijn, het Bulgaarse paspoort van uw echtgenote, uitgereikt op 3 april 2014 en geldig tot 20 november 2016 en van uw dochter, uitgereikt op 3 juni 2014 en geldig tot 20 november 2016, en uw Bulgaarse verblijfskaart, uitgereikt op 3 juni 2014 en geldig tot 22 januari 2017, en die van uw echtgenote, geldig tot 20 november 2016, dient verwezen te worden naar bovenstaande vaststelling dat hoewel uw Bulgaarse verblijfsdocumenten zijn vervallen, uw beschermingsstatus blijft gelden." De als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde rapporten en artikelen werden hoger reeds in aanmerking genomen. Het attest van het OCMW voegt niets wezenlijks toe voor de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming.

De problemen die verzoeker in Syrië kende, dienen, in het licht van de aan hem toekende subsidiaire beschermingsstatus in Bulgarije, niet opnieuw in overweging te worden genomen in België.

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

2.7. Gelet op het bovenstaande kan evenmin de schending worden aangenomen van artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, dat het recht op asiel waarborgt, noch van artikel

19 van hetzelfde Handvest, dat stelt “1. *Collectieve uitzetting is verboden. 2. Niemand mag worden verwijderd of uitgezet naar dan wel uitgeleverd aan een staat waarin een ernstig risico bestaat dat hij aan de doodstraf, aan folteringen of aan andere onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen wordt onderworpen*”.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS